

‘Ik ben het....’

Lieve kleinkinderen,

Lang geleden, op 5 december 1954 kreeg ik van Sinterklaas het boek ‘Jaap Holm en z’n vrinden’, geschreven door W.G. van der Hulst.

De hoofdpersoon is Jaap.

Samen met zijn vriend Kees moet hij een boodschap doen voor Kees zijn vader, die dokter is. Medicijnen brengen naar een oud vrouwtje, dat in het bos woont.

Op de terugweg, als het al bijna donker is, zien zij tussen donkere bomen een man, die hen wil pakken. Zo snel ze kunnen rennen ze weg. Kees op z’n schoenen en Jaap op zijn klompen. Terwijl ze daar samen naast elkaar weggrennen, struikelt Kees en valt op de grond. In paniek rent Jaap door. Hij is bang, zo bang, dat hij zijn beste vriend in de steek laat....

Dit voorval was het einde van hun vriendschap.

Ja, wat angst met je kan doen....

Hoe het verder gaat met Jaap en Kees, moeten jullie zelf maar lezen. Jullie mogen dat heel oude boek van mij om de beurt lenen. Ja, jullie wisten het denk ik niet, maar dat oude boek heb ik nog steeds. Wie van jullie dit boek het laatst leest, die mag het houden....

Hoofdstuk 85 - ‘Ik ben het....’ - Mattheüs 26 : 47 - 56

Nadat Judas Iskariot door Jezus uit de Paaszaal weggestuurd was, ging hij direct naar de tempel. Hij voelde geen berouw, geen schuldgevoelens. Met grote stappen liep hij. Nu zou hij zich eindelijk wreken op die rabbi, die *wel* de Messiaskoning van de Joden wilde zijn, maar die de strijd tegen de Romeinen *niet* aandurfde.

In één van de bijgebouwen waren de overpriesters en de officieren van de tempelpolitie in vergadering bijeen. Direct werd Judas bij hen binnengelaten.

Haastig vertelde Judas zijn boodschap: Het was *nu de tijd* om Jezus gevangen te nemen. Rabbi Jezus wist al wat hij, Judas van plan was en wanneer de anderen dat ook te weten zouden komen, dan zou het onmogelijk worden om in alle stilte Jezus gevangen te nemen. Het was nu of nooit, want er zou niet snel weer zo’n geschikte kans komen, als nu in de tuin van Gethsémané.

De hoge heren schrokken, toen ze dit ‘goede nieuws’ hoorden. Ze verbaasden zich. Was dit echt waar mogelijk? Het zou wel geweldig zijn om die rabbi Jezus, die verrader, nog voor het feest voor het Sanhedrin te brengen, maar het was zo onverwachts en ook zo laat al in de avond!

De zeventig leden van de rechtbank met spoed optrommelen, zou geen problemen geven. Maar zou nog voor het feest een vonnis uitgesproken kunnen worden? En was het wel zo gemakkelijk om Jezus gevangen te nemen, zoals deze Judas het deed voorkomen? De kampeerplaats van de Galileeërs was daar vlakbij. Als die Galileeërs in opstand kwamen, dan kon er nog van alles mis gaan. Daar kwam nog bij, dat juist deze nacht maar weinig leden van de tempelpolitie gemist konden worden.

Aan de andere kant kon je zo'n kans als deze niet aan je voorbij laten gaan. De verrader Judas was nu hier en wilde zijn Meester verraden, maar zou hij dat morgen of later nog willen doen?

Die Galileeërs daar op de berg, dat was minder gunstig. Maar ze konden natuurlijk stadhouder Pilatus vragen om een afdeling soldaten. Die zou dat niet weigeren, vooral niet wanneer ze erbij zeiden, dat die Jezus een rebel was, die nauwe contacten onderhield met de Zeloten, de verzetsstrijders.

Natuurlijk kostte dit alles veel tijd. Maar dat was minder belangrijk. Het zou nog uren duren, voordat alle zeventig leden van het Sanhedrin hier bijeen konden zijn. Toen de overpriesters samen met de officieren van de tempelpolitie alles goed doorgenomen hadden, ging er een deputatie naar de Antoniaburcht. Ze vroegen om een onderhoud met de stadhouder.

Pilatus was direct bereid om met hen te praten. Het was wel een ongewone tijd, heel laat in de avond, maar met dat Jodenvolk was in de nacht voor het Paasfeest van alles mogelijk. Toen hij gehoord had waarom het ging, stond hij hun verzoek direct toe. Niet dat hij in een oproer geloofde, met als leider die Jezus van Nazareth, maar tijdens de kruisiging van Barabbas en zijn maten, moest hij niet weer met Jezus op een ezelsveulen een intocht in Jeruzalem hebben. Het kon geen kwaad dat Jezus gevangen genomen werd en het komende feest achter slot en grendel door zou brengen. Lekker rustig....

Het Sanhedrin kon gerust zijn. Ze zouden hun Romeinse soldaten krijgen en niet te weinig ook. Op voorwaarde, dat er ook mannen van de tempelpolitie meegingen: hij, stadhouder Pontius Pilatus kreeg toch al altijd overal de schuld van!

En zo ging een uur later een groep mannen op mars naar Gethsémané. Voorop de mannen van de tempelpolitie. Daarachter liep een groep jonge priesters en Levieten, met een aantal slaven van de hogepriester. Direct daarachter marcheerde de Romeinse cohorte, onder bevel van een 'chiliarch', de hoofdman over duizend soldaten. De soldaten waren gewapend met stokken en zwaarden. Ze hadden bevel gekregen om pas in het uiterste geval hun zwaarden te gebruiken. Als de leerlingen van Jezus in verzet gingen, dan mochten ze eerst alleen hun stokken gebruiken. Pas als hun commandant het bevel gaf, dan mochten ze hun zwaarden pakken. Daarom waren er ook trompetters bij hen en een paar seiners met lantaarns. Natuurlijk had elke soldaat een fakkel bij zich.

Het was nacht en tussen de bomen zou het wel extra donker zijn. Maar pas vlak bij de tuin mochten ze hun fakkels aansteken.

De soldaten waren niet blij met deze onverwachte mars in de nacht. Ook de mannen van de tempelpolitie waren onrustig. Het was niet de eerste keer dat ze erop uit gestuurd waren om Jezus gevangen te nemen. Maar toen was het overdag en op het tempelplein geweest. Ook hadden ze toen geen Romeinse soldaten bij zich, om hen te helpen. Ook geen Judas, die nu zijn Meester ging verraden....

Het was maar goed, dat Judas bij hen was. Hij kon hen aanwijzen, welke man ze moesten hebben. Zo gemakkelijk nam je de verkeerde gevangen en zou die rabbi kunnen vluchten....

Ze waren nu vlakbij de tuin en wachtten op de soldaten, die hun fakkels aanstaken. De vuurdrager ging met zijn ijzeren vuurpot bij hen langs en hoog aan de stokken zwaaiden de seinlampen. De fakkels knetterden en suidden. Het gaf je toch wel een veilig gevoel, zo'n grote groep soldaten achter je. Als zij nu straks maar voorop gingen! Maar dat zou wel niet.

Daar zagen ze een groepje mannen uit de tuin komen, recht op hen af. Dat kon toch niet..... Ja, die daar voorop liep, dat moest die rabbi Jezus zijn. Maar zag hij dan niet dat zij allemaal gewapend waren? Wist hij niet wat al die fakkels en die seinlampen betekenden? Waarom vluchtte hij niet? Begreep hij dan nog niet dat het om zijn leven ging?

En zo rustig kwam hij op hen af, zo kalm, alsof hij geen gevaar had te duchten.

De mannen van de tempelpolitie grepen naar hun zwaarden, maar hun handen trilden zo. Wat wilde die wonderbaarlijke rabbi met hen doen? Hij was zo machtig, hij kon alles....

Als hij nu eens vuur uit de hemel liet vallen, zoals vroeger de profeet Elia gedaan had, toen die zei: ‘Als ik dan een Godsman ben.....’

O God, maar deze Jezus was een Godsman. Met grote angstige ogen zagen ze Jezus naderbij komen.

Ineens was daar Judas. Hij liep naar Jezus toe en deed net alsof hij toevallig tegelijk met de soldaten daar aangekomen was.

‘Rabbi!’ zei hij, sloeg zijn armen om Jezus heen en groette hem met een kus.

Diep voelde Jezus de hoon van dat vriendelijke woord en van de kus, die op zijn wang gloeide. Jezus werd niet kwaad en viel niet hard uit tegen Judas. Ook dit hoorde bij zijn lijden. Hij zei alleen maar: ‘Vriend, waarom ben je hier? Verraad jij de Mensenzoon met een kus?’

‘Verraad jij de Mensenzoon met een kus?’

Toen keerde Jezus zich tot de mannen van de tempelpolitie en vroeg: ‘Wie zoeken jullie?’

Zij zeiden: ‘Wij zoeken Jezus uit Nazareth.’

Jezus keek hen streng en majestueus aan terwijl hij sprak: ‘Ik ben het.’

Niets anders dan deze eenvoudige woorden zei Jezus, maar iedereen sloeg de schrik om het hart, met als gevolg dat letterlijk iedereen tegen de grond sloeg.

Terwijl de soldaten en al die anderen die gekomen waren om Jezus gevangen te nemen al scheldend en vloekend weer overeind krabbelden, stond Jezus daar en wachtte.....

Nu, op dit moment had Jezus kunnen vluchten, maar hij bleef staan. Ze hadden het nu kunnen weten, al die vijanden van Jezus, dat hij zich vrijwillig gevangen liet nemen. Maar ook, dat Jezus sterker was dan zij met hen allen. Maar dit was *hun* uur, alleen omdat het ook *zijn* uur was.

Toen de sterke mannen weer rechtop stonden, vroeg Jezus nog een keer: ‘Wie zoeken jullie?’

Weer antwoordden ze: ‘Jezus uit Nazareth.’

Jezus antwoordde: ‘Dat ben ik. Dat zei ik jullie zojuist ook al. Maar als jullie mij zoeken en mij moeten hebben, laat dan mijn leerlingen gaan.’

Jezus zei dit op een toon van iemand die een bevel gaf. Hij was geen gevangene die om een gunst vroeg. Nee, een herder die zijn leven gaf voor zijn schapen.

Het hoofd van de tempelpolitie knikte. Hij had geen opdracht gekregen om ook de leerlingen van deze Jezus gevangen te nemen. En ook al was dat zo geweest, dan nog had hij niet gedurfd om dit ‘**bevel**’ van Jezus te weigeren.

Maar de elf discipelen van Jezus gingen niet weg. Nee, nu pas begrepen ze waar het om ging. Het ging om hun Meester, van wie zij zoveel hielden en voor wie zij alles over hadden. Jezus wilde zichzelf overgeven om hen te redden.....

Maar dat mocht niet. Zo vaak hadden ze getwijfeld, maar nu in dit grote gevaar, wisten ze wat hen te doen stond. Nu waren ze bereid om voor hem te sterven!

‘Heer,’ zeiden ze, ‘zullen wij onze zwaarden pakken en erop los slaan?’

Nog voordat Jezus iets kon zeggen zwaaide Petrus al met zijn zwaard en sprong op de slaaf af, die Jezus wilde grijpen. Deze man – Malchus was zijn naam – kon nog net opzij springen, maar het zwaard raakte hem en sneed zijn oor af.

Malchus liet zijn eigen wapen vallen en drukte zijn hand tegen zijn hoofd. Over zijn bruine vingers stroomde het rode bloed. En weer hief Petrus zijn zwaard omhoog. Deze keer zou hij niet missen....

Maar voordat Petrus toe kon slaan, riep Jezus: 'Petrus! Stop! Doe je zwaard weg! Want iedereen die geweld gebruikt, zal door geweld sterven. Je weet toch dat ik mijn Vader om hulp kan vragen? Dan zou Hij mij nu meteen een enorm leger van engelen sturen. Maar dat gebeurt niet, want mijn Vader wil, dat ik mijn lijden draag. En ik doe wat hij wil.'

Jezus liep naar Malchus toe en stak zijn hand naar hem uit. En nog maar nauwelijks had hij het hoofd van Malchus aangeraakt of hij was hersteld.

De mannen van de tempelpolitie en de Romeinse soldaten zagen het gebeuren en stonden daar 'verslagen' te kijken. Zojuist nog stond het gezicht van die slaaf Malchus verwrongen van de pijn en nu lachte hij weer. Het was een wonder!

Maar wat bezielde die rabbi Jezus, dat hij zijn vijanden hielp? Waarom gaf hij zich vrijwillig over? Nee, deze Jezus kon geen rebel zijn.

Ze schaamden zich, toen ze even later Jezus de handboeien om deden.

Dichtbij Jezus stonden zijn elf discipelen. Ze keken hem verwijtend aan. Was dit nu een manier van doen! Was dit nu de dank die Petrus kreeg? Petrus die zojuist zijn leven voor hem gewaagd had? Hoe vaak had de Meester hen verweten dat hun geloof niet sterk genoeg was. Dat ze alles konden, wanneer ze maar op hem vertrouwden.

En nu, de eerste keer dat zij het met hem waagden, ja zelfs hun leven voor hem op het spel zetten, bestrafte hij hen. '*Iedereen die geweld gebruikt, zal door geweld sterven.*' Zij mochten hun zwaarden **niet** gebruiken.

Maar kon hij, die een legioen demonen de baas was, het nu niet winnen van een cohorte Romeinse soldaten?

Als hij dan werkelijk de Messias was, waar was dan zijn macht? Maar het was weer net zoals altijd: Hij *kon* het wel, maar hij *wilde* niet!

Toen de Zeloten hem koning wilden maken, wilde *hij* niet. En met de intocht in Jeruzalem en ook met de tempelreiniging was het precies zo gegaan.

Petrus sloeg erop los! Maar in plaats dat Jezus hem dankbaar was, genas hij het oor van de slaaf Malchus. Had het nog zin om Jezus te volgen en hun leven voor hem te wagen?

Voor Petrus hoefde het niet meer. Wat de anderen gingen doen, moesten ze zelf weten, maar hij gooide zeer teleurgesteld zijn zwaard in de struiken en liep weg, de berg af naar beneden. Niemand riep hem terug en ook Jezus zei niets meer. Natuurlijk niet....

Op dat moment vluchtten ook de andere discipelen van Jezus en lieten hem alleen achter, te midden van de tempelpolitie en de Romeinse soldaten.

Ze namen Jezus geboeid tussen zich in, mee naar de tempel. De soldaten van de cohorte zagen hem gaan. Voor die bleke rabbi waren zij gewapend met zwaarden en stokken erop uitgestuurd om hem gevangen te nemen. Als die man een rebel was, dan wisten zij het niet meer!

Toen Jezus zag hoe groot de groep soldaten was en hoe zwaar ze bewapend waren, zei hij: 'Jullie zijn hier gekomen met zwaarden en stokken om mij gevangen te nemen. Alsof ik een gevaarlijke misdadiger ben! Elke dag zat ik in de tempel om de mensen uitleg te geven over God. Maar toen hebben jullie mij niet gevangen genomen. Toch moet het allemaal zo gebeuren, want zo werd het al verteld in de heilige boeken van de profeten.'

Na dit gezegd te hebben, liep Jezus met de handboeien om, majestueus met hen mee.

Het was de nacht voor het Paasfeest. De straten in de stad Jeruzalem waren uitgestorven. De mensen sliepen en wisten niet wat daar buiten gebeurde. Morgen zouden ze blij wakker worden, want dan was het de dag van het Paasfeest. 's Middags zouden ze naar de tempel gaan en dan zou het paaslam geslacht worden.

Dat nu in deze stille nacht priesters en Levieten met leden van de tempelpolitie, Gods Paaslam naar de tempel brachten wisten de inwoners van Jeruzalem niet....

De mensen van de tempelpolitie die Jezus opbrachten, met in hun kielzog de Romeinse soldaten, kwamen in de stille straten van Jeruzalem bijna niemand tegen.

Alleen uit een groot huis in Jeruzalem kwam heel haastig een jonge man aanlopen, die zich bij de stoet aansloot.

Hij kende Jezus. Hij geloofde in hem en wilde nu weten wat er met Jezus zou gaan gebeuren. Maar al heel snel kregen een paar soldaten hem in de gaten. Ze liepen naar hem toe en grepen hem beet. Deze jongeman liet het laken van zich afglijden en dook weg, onder de handen van de soldaten vandaan. Toen hij al lang de hoek om was, merkten de soldaten dat ze geen mantel in hun handen hadden, maar een laken dat deze jonge man heel snel om zich heen had geslagen, toen hij de groep soldaten hoorde aankomen. Ze lachten en lieten hem lopen.

Op het tempelplein hielden ze halt. De cohorte Romeinse soldaten kon inrukken en de tempelpolitie bracht Jezus verder, naar het paleis van de hogepriester. De chiliarch keek hen na en gaapte. Die Joden daar kreeg je geen hoogte van! Dat deze gevangene een rebel was, dat maakten ze hem niet wijs! Zijn leerlingen wilden voor hem vechten en hij verbood dat. Deze man genas zelfs het oor van Malchus, een slaaf. Onbegrijpelijk! Hij ging naar de kazerne. Het was al laat en hij moest nog een rapport schrijven voor Pilatus. Pas daarna was ook hij vrij....

